

תשפ"ג

זוֹכֵר

עַל פִּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מִפִּי ר' יַעֲקֹב יוֹסֵף כַּהֵן

הַתּוֹעֲלוֹת ר"ז תמוז

ימי תמוז ואב.

ימים קשים בהסטוריה של עם ישראל. החל מיוז' תמוז נכנסים לשלושת השבועות, אח"כ ר"ח אב, מִשְׁנֵכָנֶם אָב מְמַעֲטִין בְּשִׁמְחָה, ואח"כ תשעת הימים עד חורבן הבית, תשעה באב. מסלול לא פשוט, שבא לידי ביטוי גם בפרשות השבוע. בכל פרשה, אנחנו מקבלים 'סטירת לחי' יותר קשה מהקודמת.

מה רוצים ללמד אותנו בחודשים האלה?

נדבר היום בעיקר על תמוז.

תחילת פרשת 'פינחס',

"פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרָן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת-זִמְתִּי מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקָנָאוּ אֶת-קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא-כִלִּיתִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקָנָאֲתִי"¹

פינחס עושה מעשה קנאה, שמסיר את רצון ה' לכלות את בני ישראל, בקנאת ה'.

כדי להבין, נלך לסוף פרשת 'בלק', שם אחרי שבלעם מנסה לקלל את ישראל בכל צורה שהיא, ולא מצליח, מתפזר האירוע ובלעם ובלק נפרדים – "וַיָּקָם בָּלְעָם וַיֵּלֶךְ וַיֵּשָׁב לְמִקְוָמוֹ וְגַם-בָּלָק הָלַךְ לְדַרְכּוֹ"², ומיד, פסוק אח"כ נכתב –

¹ במדבר, כה, יא

² במדבר, כד, כה

וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁטִים וַיַּחֲלֵל הָעָם לִזְנוֹת אֶל־בָּנוֹת מוֹאָב³

מי יושב בשמים? ישראל

מי מתחיל לזנות את בנות מואב? העם

אז למה לא כתוב וישב העם בשמים ויחל העם לזנות אל־בנות מואב?

וההמשך, אף הוא מאוד מבלבל, בין 'ישראל' ל'עם' –

וַהֲתַקְרָאן לָעָם כְּלָבִיּוֹתַי אֲכַלְיָהוּ וַיֹּאכְלֵם הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לֵאלֹהֵיהֶן⁴

וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעֹר וַיַּחֲרֹאֲף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל⁵

לא מובן איך 'ישראל', 'דעת עליון', 'דעת משה', 'דעת דקדושה', איך הם נכנסים לכל הסיפור הזה של 'העם' עם בנות מואב? למה אחרי שהעם זונים, ישראל נצמדים לבעל פעור?

וכשמסתכלים על הפסוקים, רואים כל הזמן זליגה ומעבר בין 'בני ישראל' ל-'עם'.

ישראל הם שיושבים ב'שמים', 'העם' הם שזונים וזובחים ומשתחוים, אבל ישראל הם אלו שנצמדים לבעל פעור, והם אלו שבהם 'זיחר אף ה'.

מהזליגה המתמדת הזו, מבינים שכנראה 'בנות מואב' ו-'בעל פעור' הולכים אחד עם השני, אבל המציאות כאן מטושטשת, לא ברורה.

אותו חוסר בהירות ומשטוש מופיע גם בפרשת 'קרח', שקראנו בשבוע שעבר –

אחרי ש- וַיֹּאמֶר יְהוָה מֵאֵת יְהוָה וַתֹּאכְלֵם אֶת הָחֹמֶשִׁים וּמֵאֵתֵיכֶם אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֹּטֶרֶת⁶

נכתב בתורה הק', שכבר למחרת היום, באים בני ישראל ומתלוננים על שהתרחש –

³ במדבר כה, א

⁴ במדבר כה, ב

⁵ במדבר כה, ג

⁶ במדבר טז, לה

**"ויללנו כל-עדת בני-ישראל במחנה על-משה ועל-אהרן לאמר אתם המותם את-
עם יהודה"⁷**

מי אומר את זה?

לא "העם", לא הדעת התחתונה, אלא "כל עדת בני ישראל".
והם קוראים למאתים וחמישים מקטירי הקטורת "עם הוייה"? למה? מבלבל.

עב- 110

הוייה- 26

136= שם 'אהו-ה' במילוי אלפין= אלף הא ואו הא= קול

מכאן יוצא, ש'עם הוייה', זה קול דקדושה. קול הוייה. ולמדנו בפרשת 'בהעלותך'⁸,
שכשאנחנו מתפללים – "קול ה' על המים; קול ה' בכח; קול ה' בחדר; קול ה' שובר
אריזים; קול ה' חוצב להבות אש; קול ה' יחיל מדבר; קול ה' יחולל אילות"

אלו שבעה קולות, שהם שבעה חבלים שיורדים מפנימיות שם מ"ה באצילות, כדי
להעלות את עולם העשיה לעולם היצירה, וראינו כיצד כל קול קשור לאחת מאותיות
המילוי של שם מ"ה ולשמות 'אנא בכח'. ובאיש הישראלי, מדובר על כל ניגון דקדושה,
שאומר לצאת מפיו, על ידי קישור לדעת עליון, שם 'את השמים ואת הארץ', אהו-ה
במילוי אלפין (אלף הא ואו הא).

דחינו, מדובר במקום מאוד מאוד גבוה.

ובני ישראל, אומרים למשה ואהרן, שלמקום הזה שייכים מאתים וחמישים מקטירי
הקטורת?

למה הם אומרים את זה?

שוב אותה זליגה בין הדעת העליונה לדעת התחתונה, ואנחנו הולכים לאיבוד..

⁷ במדבר, יז, ו

⁸ ר' פרשת 'בהעלותך'- תשפ"ג

והבלבול ממשיך, כאשר קוראים בתורה הק', מה קרה לאחר שנשרפו מקטירי הקטורת-
 "וידבר יהוה אל-משה לאמר: אמר אל-אלעזר בן-אהרן הכהן וירם את-המזבחת
 מבין הערפה ואת-האש ורה-הלאה כי קדשו: את מזבחת הזפאים האלה
 בנפשותם ועשו אתם רקלי פוזים צפוי למזבח כי-הקריבם לפגזי-יהוה ויקדשו ויהיו
 לאות לבני ישראל: ויקחו אלעזר הכהן את מזבחת הזפאת אשר הקריבו הערפים
 וירקלום צפוי למזבח"⁹

מפזרים את האש, ומהמחנות עושים ציפוי למזבח העולה¹⁰, למה?

"כי קדשו" ו"קדשו". מקטירי הקטורת?

מעצם הציווי האלוקי הזה, להפוך את המחנות לציפוי למזבח, מבינים בני ישראל, שאין
 הדברים כפשוטם. למדנו, בפרשת 'קרח' בשבוע שעבר, שמקטירי הקטורת היו אנשים
 גדולים, ככתוב-

"וילכו לפגזי משה ואנשים מבני-ישראל וזמשים ומאתים ושיאי עדה קראי מועד
 אנשי-שם"¹¹

ועדיין הם נפלו בחטא קשה. נהגו רע. אם כך, מדוע המחנות שלהם קדושות, ואיתן
 עושים ציפוי למזבח?

ברור שיש כאן אמירה. הרי בכל פעם שעם ישראל יבואו להקריב עולה על המזבח, על
 כל דבר ועניין, מה הם יראו למול פניהם? את המחנות של מאתים וחמישים מקטירי
 הקטורת.

אז מה האמירה כאן? הם טובים או רעים? מה צריך איש ישראל להבין מכל הסיפור הזה?

ומה התוצאה אחרי ש - "וילכו כל-עדת בני-ישראל מבזבזת על-משה ועל-אהרן
 לאמר אתם המהם את-עם יהוה"¹²

מגיפה.

⁹ במדבר יז, א-ד

¹⁰ מזבח העולה=מזבח הנחשת=מזבח החיצון

¹¹ במדבר טז, ב

¹² במדבר, יז, ו

"וַיְהִי בַּהֲקָהֶל הָעֵדָה עַל־מִשְׁחָה וְעַל־אֶהָרָן וַיִּפְּנוּ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַהֲלָה כִּסֵּהוּ הָעֲלֹן
וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה" וַיָּבֹא מִשְׁחָה וְאֶהָרָן אֶל־פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשְׁחָה
לֵאמֹר: הֲרִמּוּ מִתּוֹף הָעֵדָה הַזֹּאת וְאָכְלָה אֹתָם כְּרָגָל וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: וַיֹּאמֶר מִשְׁחָה
אֶל אֶהָרָן קִזּוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קְטֹרֶת וְהוֹלֶךְ מִדֶּהָרָה
אֶל הָעֵדָה וְכִפֹּר עֲלֵיהֶם כִּי יֵצֵא הַקֶּץ מִלִּפְנֵי יְהוָה הַזֶּה הַנֶּזֶף: וַיִּקְזּוּ אֶהָרָן
כַּאֲשֶׁר | הִבֵּר מִשְׁחָה וַיִּרְץ אֶל־תּוֹף הַקָּהֶל וַהֲלָה הַנֶּזֶף בְּעֵינָם וַיִּתֵּן אֶת־הַקְטֹרֶת
וַיִּכְפֹּר עַל־הָעָם ¹³

שוב, לא ברור. מה קורה כאן?

הקב"ה, מלך מלכי המלכים, נועד עם משה ואהרן – "פָּה אֶל־פֶּה אֶדְבָּרֶנּוּ וּבִמְרָאָה וְלֹא
בְּחִזְיוֹת...¹⁴ ואומר בצורה ברורה, את רצונו.

ורצונו הוא – "הֲרִמּוּ מִתּוֹף הָעֵדָה הַזֹּאת וְאָכְלָה אֹתָם כְּרָגָל."

אז איך מכאן, הפסוק הבא הוא – "וַיֹּאמֶר מִשְׁחָה אֶל אֶהָרָן קִזּוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ...?"
וכשקוראים את רש"י, הפלא רק מתגבר, שכותב רש"י –

'וכפר עליהם' - "רז זה מסר לו מלאך המות כשעלה לרקיע, שהקטרת עוצר המגפה (רוצה לומר:
בשניתן רשות למשחית, אז אין מבחין בין טוב לרע, ועל מה שמוסיף מדיליה יש תיקון בקטרת.
אבל מה שגוזר הקב"ה בהדיא אין חכמה ואין תבונה. ובזה מתורץ מה שאמר אחר-כך, שלא הניח
המלאך את אהרן לעצור בקטרת, והלא הוא מסר לו רז זה? אלא שהיה גזרת הקב"ה, כמו שאמר
'אני שלוחו של מקום'. ודו"ק (כדאיתא במס' שבת, פט, א)

"ויעמוד בין המתים וגו' - "אחז את המלאך והעמידו על כרחו א"ל המלאך הנח לי לעשות שליחותי
א"ל משה צוני לעבד על ידך א"ל אני שלוחו של מקום ואתה שלוחו של משה א"ל אין משה אומר
כלום מלבו אלא מפני הגבורה אם אין אתה מאמין הרי הקב"ה ומשה אל פתח אהל מועד בא עמי
ושאל וזהו שנאמר וישב אהרן אל משה (מכילתא)

ד"א למה בקטרת לפי שהיו ישראל מליצין ומרננים אחר הקטרת לומר סם המות הוא, על ידו מתו
נדב ואביהוא, על ידו נשרפו חמשים ומאתים איש, אמר הקב"ה תראו שעוצר מגפה הוא והחטא
הוא הממית"

¹³ במדבר, יז, ז-יב

¹⁴ במדבר, יב, ח

רש"י מתאר דיאלוג בין המלאך המשחית לבין אהרן. כאשר לא מוכן לנו כלל, כיצד אהרן אומר למלאך המשחית, שמה שהוא עושה זה על פי משה, ומשה מדבר רק מפי הגבורה, שהרי כתוב מפורשות שה' אמר להם אחרת. ומחיכן הביטחון של אהרן לומר למלאך המשחית – "ואם אין אתה מאמין הרי שהקב"ה ומשה אל פתח אהל מעד בא עמי ושאל..".

כיצד אהרן אומר את הדבר הזה? על מה הוא מתבסס?

נסכם את השאלות עד כאן –

- א. מה כל עניין הזליגה והמעברים הלא ברורים בין 'בני ישראל' ל-'עם'?
- ב. מדוע עשו ממחנות מאתים וחמישים מקטירי הקטורת ציפוי למזבח? ומדוע כתוב – 'כִּי קָדְשׁוֹ, וַיִּקְדָּשׁוּ? הם הרי היו רעים וחטאים?
- ג. מדוע משה פועל כפי שפועל, ולא ע"פ דברי ה'?
- ד. כיצד אהרן אומר למלאך המשחית, שזה דבר ה'? הרי אהרן היה עם משה בזמן שהשכינה דיברה איתם.

הזליגה בין 'בני ישראל' ל-'עם', היא לא זליגה אקראית כמובן, אלא מסר, אמירה ברורה – עם ישראל, בני ישראל, העדה, הקהל, העם – הכל אחד!

והכל כך.

אם לא תהיה מודע לכך, שאתה בשניה הופך מ'בני ישראל' ל-'עם', ממועמד להיכנס לארץ ישראל, ל- 'וְאַכְלָה אֹתָם כְּרֹעֵה', אתה תיפול.

אז איך לא נופלים? איך מבינים איך להתנהג בכל רגע נתון ומה לעשות? הרי אנחנו רואים, דברים לא ברורים. יוצא לכאורה, שהקב"ה אמר למשה ואהרן לעשות דבר אחד, והם עשו דבר אחר לחלוטין, ואהרן אומר למלאך המשחית, שזה זה דבר ה'.

אתה צריך להבין..

הכל אחד ויחיה לך מאוד קשה להבחין. יש טווח גדול מאוד של אפשרויות הבנה ופעולה. אתה תגיע למצבי חיים שלא תדע מה ה' רוצה ממך במקום הזה.

אז מה עושים?

שואלים.

עצם השאלה, יוצרת כלי.

צריך יהודי לשאול את עצמו תמיד, בכל מצב – שאלה אחת – **”מה ה' רוצה ממני עכשיו?”**

להתחיל ולברר עם עצמו את אי הבהירות, כשנייר חלקום שלו לבירור, היא השאלה – **”מה ה' רוצה ממני עכשיו?”**

לעיתים, התשובה תגיע ואתה תדע מפנימיות נשמתך, מה ה' רוצה ממך עכשיו? ולעיתים, התשובה תגיע רק דרך צדיק, אליו אתה מבוטל.

כמובן שלשם כך צריך להשתדל בכל כח, להסיר ראשית וקודם לכל את השוחד העצמי, של ’הרצון לקבל’ שמסמא את עיניך.

שאומר ’בעל הסולם’¹⁵ – **”בעבודת ה' צריך לראות את האמת, ובכדי לראות את האמת צריכים ’עיניים פקוחות’.** לולי זה, חושבים שרואים ובאמת לא רואים. על מנת שתהיינה לו עיניים פקוחות צריך האדם להזהר מן השוחד ”כִּי הַשְׁחָד יַעֲוֶר פְּקֻחִים וְיַסְתֵּף דְּבָרֵי צְדִיקִים וכו’¹⁶ ועיקר השוחד הוא ’הרצון לקבל’. אם כן, אין עצה כנגד הרצון לקבל, המושחז את האדם, אלא לקבל את עבודת ה' באמונה למעלה מן הדעת, ולבשיהיה נקי מהרצון לקבל לראות את האמת.”

וכדי לצאת מהרצון לקבל צריך יהודי, תמיד, בכל הדורות ולנצח נצחים, לשאול את עצמו תמיד את שאלת היהודי – **”מה ה' רוצה ממני עכשיו?”**

עצם שאילת השאלה, כבר מוציאה אותך מהראש של עצמך, מהרצון לקבל, מהדעת התחתונה, לדעת עליון. אולי תבין מה ה' רוצה ממך ואולי לא תיקלע בדיוק, אבל ניסית להבין. התעמקת. ניסית לצאת מה'אני' אל ה'עצמי' – ובכך, כבר עלית על הדרך..

אני צריך להבין, שכדי לעבוד את ה', אני צריך תמיד לחקור דעת עליון. לחפש את רצונו. לרצות לעשות רצוני כרצונו, ובשביל זה, צריך להתחיל בשאלה – מה ה' רוצה ממני עכשיו? ולא לעבוד כמו רובוט.

וכותב בעל הסולם, על-**”אֵת זֶקֶת וְאֶת־הָתַרְהָ”**¹⁷, שהסיבה שהקב"ה גילה למשה רבנו טעם פרה אבל לאחרים חוקה – **”באשר אדם פועל ’בתוך הדעת’, היינו שיודע ומבין מדוע הוא צריך לעשות כך וכך, אז אבריו כולם שלמים ומסכימים לעשייה ויעשה הדבר בקלות ובזריזות ובהנאה מוגיעה לכל אבר מאבריו.** מה שאין כן, אם אינו יודע ואינו

¹⁵ 'ברכת שלום' 'שמעתי' מאמר ל"ג

¹⁶ שמות, כג, ח

¹⁷ במדבר יב, ט

מבין מדוע הוא חייב לעשות פעולה כלשהי, אזי נעשה הדבר בקושי, בכבודות האברים ובאי רצון.

לענייננו, הסביר מרן זצ"ל בדרכו, רק משה רבנו ע"ה, לשגב מדרגתו, הרגיש טעם במצוה זו של פרה אדומה, שכל קיומה הוא חוקה, באותה מידה ממש, כאילו מצוה זו מובנת בתוך הדעת! זו הכוונה 'לך אני מגלה טעם פרה אדומה'¹⁸.

משה רבנו ע"ה, דעת דקדושה, הרגיש טעם ב'חוקה' כמו בהבנה בתוך הדעת! קלות, זריזות, הנאה שמגיעה לכל אחד מאבריו, ובכך התגלה לו 'טעם' הדבר.

כי מי שפועל בשלמות האהבה והיראה ב'חוקה' כמו במצוה שמובנת לו בדעת – מאחד את הכל, וידע גם טעם החוקה. וצריך יהודי לנסות ולהבין טעמן של מצוות, כדי שכל אבריו יסכימו, ועם זאת, לא ההבנה שלו, היא הסיבה לקיום המצוות.

עין חיים – להבין ולא להבין בעת ובעונה אחת.

אבל מה שכמות, שאין עניין בלהפוך להיות 'רובוט' בעבודת ה'. שכמו שכותב בעל הסולם, ברור ש'רובוטיות' חסרת הבנה, תוביל לכבודות האברים, לאי רצון, לחוסר טעם, תרתי משמע.

אם תניח תפלין כמו שאתה מניח תרבוש, ולא תבין שזה קְרִקְפָּתָא דְתַפְלִין, ושהעור שלך זה הכאה של שם מ"ה¹⁹ – אז מה העניין בעצם? אתה מניח תפלין בלי להבין מה אתה עושה. ואם אתה לא מבין, איך תבין מה ה' רוצה ממך כאן?

תברר לעומק, למה הקב"ה רוצה שתלמד גמרא? שתשמור שבת? שתשים ציצית? ובאותו אופן, למה אני נמצא בקהילה הזו? עם המשפחה הזו דייקא? עם המראה הזה? עם המצב הכספי הזה?

כשאנחנו אומרים, "רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר (ישעיה מב, כא) 'יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר'."²⁰

מה זאת אומרת "הרבה להם תורה ומצוות"? הרי יש לנו תרי"ג מצוות + 7 מצוות דרבנן, סה"כ 620 כמנין 'כתר', וזהו. הרי הכל מדוד ומדויק. מה ז"א הרבה?

¹⁸ אמר רבי יוסי בר חנינא: אמר לו הקב"ה למשה: "לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחרים חוקה" (במדבר רבה יט, ו)

¹⁹ ר' שיעור נלווה לפרשת 'קרח' תשפ"ג – עור בעד אור'.

²⁰ משנה, מכות, ג, טז

ומסבירים חכמים ש'הרבה', הכוונה היא שאתה לא מחפש את ה'מעט' שבמצווה, אלא את ה'הרבה' שבה. לא מחפש לקצר, אלא להעמיק. מה עומק המצווה? מה תכליתה? למה מבקשים ממני בעצם לעשות את זה? להתבונן, להבין, ללמוד. לא לעבוד כמו רובוט או כמו מישהו שבא לסיים עם המשימה. לא כ'תינוק הבורח מבית הספר', אלא כתלמיד חכם, שרוצה באמת ובתמים להבין את כוונת ה'. וזה נקרא 'הרבה'.

שהרי אם בורא העולם, מצוה אותך לעשות משהו, זה לא סתם, ולא במקרה.

אז תנסה להבין..

כי אם לא 'מגדילים ראש', אפשר בקלות להגיע לכלל טעות-

לו משה היה 'רובוטי', ברגע שהקב"ה היה אומר לו את שאמר- "הֲרַמּוּ מִתּוֹף הָעֵלֶּה הַזֶּה וְאַכְלֵה אֹתָם כְּרֹגֶעַ", היה מבצע את דבר ה' ככתבו וכלשונו.

וידועים דברי הגמרא "ת"ר אל זועם בכל יום וכמה זעמו רגע"²¹ "שיאין כל ברייה יכולה לכוון אותו רגע חוץ מבלעם הרשע.. ויודע דעת עליון שהיה יודע לכוון אותה שעה שהקב"ה כועס בה.."

דהיינו, משה ואהרן, עומדים מול השכינה, מקבלים פקודה ברורה, בזמן של "כרגע", בזמן של דין, של כעס ה', ובמקום לעשות בדיוק את דבר ה', משה אומר לאהרן לקחת את המחטה עם הקטורת וכו'..

למה?

כי משה שואל את עצמו, מה ה' רוצה ממני עכשיו?

האם ה' רוצה שאכן אזוז והוא יכלה את העם? או שהוא מצפה ממני למשהו אחר למול האמירה הזו?

ובקצת מחשבה אפשר להבין שאם אכן היה רוצה הקב"ה לכלות את העדה, לא היה שום צורך שהוא יבקש ממשה ואהרן שיזוזו.. ראינו הרי בפרשת 'קרח' בשבוע שעבר, כיצד האדמה פצתה פיה ובלעה את מי שהיה צריך בדיוק, ולא שערה אחת מיותרת נבלעה. בני קרח שחזרו בתשובה ברגע האחרון, לא נבלעו. דתן ואבירם שהיו בכלל במקום אחר, לא ליד קרח ועדתו פתח אהל מועד, נבלעו גם הם, במקום בו היו. אין שום קושי מלפני הקב"ה לקחת ב'פינצטה' בדיוק את מי שהוא רוצה.

במעט חשיבה, מובן שזה לא כפשוטו. הקב"ה צריך שהם יזוזו?

ויש להעמיק ולחשוב, אם כך.. מה הקב"ה רוצה ממני עכשיו? אם הוא אומר לנו את זה, למרות שהוא לא נדרש לכך כדי לכלותם, דהיינו, יש משהו שביכולתנו לעשות כדי לשנות

²¹ עבודה זרה, ד ע"א

את רוע הגזירה. שאחרת, לא היו הדברים נאמרים לנו. משה מבין שהקב"ה בעצם שואל אותו – יש משהו שאתה יכול לעשות?

ומכיוון שמסר מלאך המוות למשה את סוד הקטורת, ידע משה, שאכן יש משהו שביכולתם לעשות, ולכן מיד לאחר דברי ה' אליהם, אומר משה לאחרן – "קִזְזוּ אֶת הַבְּזוּזִתָּה" וכו'.

האם קל להבין מה רצון ה' ממני כרגע?

לא. לא קל. אבל צריך להעמיק את החשיבה ולנסות לברר באמת. לא בפשט הדברים, אלא לעמקם. ובשביל זה לעיתים, צריך 'להפוך עולמות'.

אנחנו כאן כדי לגמור את העניין כמה שיותר מהר או כדי להפוך עולמות?

כדי להפוך עולמות!

ולפום צערא אגרא.

כותבת התורה הק' בפרשתנו – "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי־יָמוּת בְּאָדָם"²²

דאמר ריש לקיש: מניין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה?
שנאמר "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאָדָם"

ועצה טובה נותן לנו 'בעל הסולם'²³ כדי שנוכל להבין מה רצון ה' – "אבל האדם צריך לדעת בעת השתדלותו להשיג את בחינת 'לשמה' שיקבל על עצמו שהוא רוצה לעבוד בולו לחשיפה ולא לקבל כלום." ואומר בעל הסולם, שכך ממית האדם את היצר הרע, שהוא 'הרצון לקבל' ועניין המיתה פירוש, שהוא כבר לא משתמש עם כלי הקבלה שלו לתועלת עצמו, וכיוון שהעבירו מתפקידו ואין לו מה לעשות, נבחן שהמית אותו.

ואומר, שאין עצה אחרת לשכנע את הגוף לבטל עצמותו, ושיסכים מצד עצמו לעבוד לתועלת ה', אלא שישפוך שיחו לפני ה' שיעזור לו בכך.

ולכן, כאשר יהודי רוצה לחיות חיים של 'לשמה', ולהבין בכל רגע, 'מה ה' רוצה ממני עכשיו?' והוא מרגיש שהוא מתקשה לדעת, להבין ולמצוא את דרכו, אזי ישפוך שיחו לפני ה', שיעזור לו בכך. ויהפוך עולמות.

ובכל מקרה, עצם החיפוש אחר הרצון האלקי, אחר דעת עליון, היא עצמה, כבר יציאה מתוך הרצון לקבל לעצמו בלבד, וכבר בכך, הוא מתחיל להשתמש בכלי הקבלה שלו שלא לתועלת עצמו בלבד, שזו הדרך להמית את היצר הרע.

²² במדבר יט, יד

²³ מתוך 'ברכת שלום' 'שמעתי' מאמר קלח, בספר המאמרים להרב"ש, תשמ"ז, מאמר ה'.

כי הבעיה בלהבין "מה ה' רוצה ממני עכשיו?" היא יצר הרע, פמא-ל, שמסמא נוכחות האל, השוחר העצמי. שאלו מבלבלים ומסמאים את האדם.

וכדי לצאת מזה, צריך לשאול – "מה ה' רוצה ממני עכשיו?" ולהתפלל לקב"ה, שיעזור לו.

ויש לעשות זאת, ללא תנאים! ובלי בושה! כי כאשר אדם מנסה לעשות את רצון ה', לא פעם הוא יחטוף בזיונות מבני אדם, בעיקר כאשר אותו אדם ינסה לעזור לאחרים לצאת מדימויות תחתונות. כי כדי להוציא אותם משם, הוא עצמו, צריך להיכנס לשם, עם כל המשתמע מכך.

דוגמא לכך, אפשר למצוא בסיפור על ר' שלמה קרליבך, זי"ע, שיצא יום אחד מהופעה לכיוון שדה התעופה. ביציאה מההופעה, ישב בחור יהודי שנראה היה מנותק. עבר לידו ר' שלמה ואמר לו 'שלום', כפי הרגלו להקדים שלום לכל אדם. אמר לו אותו יהודי – 'אתה לא חשבת עלי'. שאל אותו ר' שלמה מדוע הוא אומר זאת, ואמר לו כי הוא מוכן לעשות הכל בשבילו, ומה הוא רוצה? אמר לו אותו יהודי, 'אני רוצה את הכיפה שלך'. נתן לו ר' שלמה את הכיפה, נסע משם ישירות לשדה"ת ועלה על מטוס, כל זה, ללא כיפה על ראשו. במטוס, ניגש אליו יהודי והטיח בו – "אתה לא מתבייש? כאן במקום שלא רואים אותך, אתה מסתובב בלי כיפה? אדם כמוך שמרביץ תורה ברבים? איזה מזל שראיתי אותך, כדי להבין מה אתה שווה".

נזכור את הסיפור הזה ונחזור אליו בסוף השיעור.

משה רבנו ע"ה, שמסר נפש עבור עם ישראל כדי למשוך אותם ממדורים תחתונים ולחבר אותם לדעת דקדושה, עשה בדיוק את מה שהקב"ה רצה שהוא יעשה. מנע את המוות בעם ישראל, ולימד אותם שלא הקטורת ממיתה, אלא החטא ממיתה.

בני ישראל, כשקראו למאתים חמישים מקטירי הקטורת 'עם הויה' גי' 'קול', שם אהו-ה במילוי אלפיני – התבוננו מעבר. כי אם עושים מהמחנות ציפוי למזבח, שכל תכליתו היא לכפר, הרי שהיה כאן משהו מעבר לצורך הקטן והאגואיסטי להיות כהן גדול.

אבל בשביל לראות מעבר, צריך להתבונן.

יהודי, צריך תמיד להיות בהתבוננות מבהילה.

חוזרים לפרשת 'בלק'.

בני ישראל יושבים בשטים, ולמדנו שאומר ה'אביר יעקב' זי"ע ש'שטים' גי' ש.ט.ן.
בני ישראל יושבים במקום הש.ט.ן, במקום בו נמצאות 'בנות מואב'.
מי שזונה איתן הוא כאמור 'העם'. אבל התוצאה, כפי שראינו, היא שבני ישראל נצמדים
ל'בעל פעור'.

למה?

כי הכל אחד.

בעל פעור = 458.

בלעם בן בעור, מרכבה לדעת טומאה, מגיע לשיא השיאים של הטומאה, אבל מהצד
של הדעת, שזה אומר שזו תורה סדורה של הטומאה. אומר לנו שלמה המלך ב'שיר
השירים' – "שְׁזוּזְכֶּלֶת אֶהְבֶּהָ אֲנִי"²⁴

אהבה זה בגי' 'אחד'. אהבה זה חיבור, שמחה, יופי, פריחה, זיווג, יחוד, ילדים. איך נהיה
'חולה', לשון 'חול' שעניינו פירוד?

חולת אהבה עה"ב – 458

איך טימא בלעם את עצמו? בא על אתונו.

אתון עה"ב = 458

בעל פעור=אתון עה"ב = חולת אהבה עה"ב=458

לבלעם יש משנה סדורה, להיות 'חולת אהבה' בטומאה, אתון. לכן אומר המדרש שבא
על אתונו. התנהגות של בהמתיות מוחלטת. התורה הסדורה היא להיות בהמה.

אותו דבר בעל פעור.

והם עומדים כנגד עם ישראל – כי הם המייצגים של חוסר הגבולות המוחלט של הטומאה.
כאשר לעומת זאת..

הדבר הכי חשוב ליהודי זה הגבולות שלו!

²⁴ שיר השירים, ה, ח

למה?

כי אור ה' נמצא איתו תמיד, ולכן, חייב גבולות, שאחרת, מגיעים למחוזות של טומאה, שלשם לא יכול להגיע מי שאור ה' איתו תמיד.

איפה יש ליחודי הוכחה שאור ה' נמצא איתו כל הזמן?

תשובה- הלכות צניעות בית הכסא.

מדוע?

כי אם האדם היה שם לבד, מה עניין הלכות צניעות?

אלא ש..

אתה אף פעם לא לבד! יש בך את עצמות אור ה', שנמצא בך, 24/7, תמיד!

זה אומר שכל הזמן יש בך הויה. ולכן אתה צריך להבין שאתה חייב כל הזמן להיות בקדושה ובגבולות. הסיבה שאתה בגבולות היא לא אנשים אחרים, אלא אתה עצמך!

כי ההויה שנקראת 'אתה', יש בה את עצמותו יתברך.

בעל פעור – זה בדיוק ההיפך הגמור.

להגיע למקומות המטונפים הקיצוניים ביותר. בעוד שאדם קדוש שומר על קדושתו גם כשהוא 'לבד' בבית הכסא, הרי שאדם שנצמד ל'בעל פעור', מתנהג בשיא טומאת 'בית הכסא', גם כשהוא בחוץ.

זה שיא השיאים של דעת דטומאה. בלעם בן בעור. רק לא גבולות.

וצריך יהודי להבין שאם הוא רוצה להצליח להיות בקדושה בתפילה, הוא צריך להיות בקדושה בבית הכסא, להבדיל.

במקום שבו אתה נמצא במקום הכי נמוך מבחינה גופנית, אתה צריך להבין ששם במקום הזה, מתחילה הקדושה שלך. ואם לא תבין את זה, כשתלך להתפלל לא תתפלל כמו קדוש. אלא כמו כל אדם רגיל.

מה ז"א להתפלל כמו 'כל אדם רגיל'?

אדם 'רגיל', הוא אדם שכאשר הוא הולך לבית הכנסת ושם עליו את 'כתרא דמלכא', אז הוא מרגיש ומתנהג כבן מלך, ולפני כן הולך למקווה ומתקדש ומטהר. אבל.. איך שהתפילה נגמרת והוא יוצא לרחוב, הוא שוב 'אינדיאני'.

יצאת מבית הכנסת וחזרת הביתה, מרגיש חצי מלאך, אבל.. מילה אחת לא במקום מאשתך, ואתה מתפוצץ. כי איך היא מעזה לדבר כך אל 'רבן שמעון בן גמליאל', שאתה..

וזה – **וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁטִיִּים**²⁵

ברגע שישראל יושב ב'שטים' הוא יושב בבית הכסא. במקום הנמוך ביותר של עולם החומר. ובמקום הזה, צריך יהודי להבין שהוא אמור להיות בקדושה מלאה. מלאה.

ובמילה פסא, חבויה י', בתוך הדגש של הסמך. ואם נתייחס ל-י' החבויה, הרי שהגי' של המילה פסא היא 91= הויה אדנות. וזה הרמז שגם שם אור אין סוף נמצא בצמצום היוד בתוך הסמך.

וזה מקום של סכנה.

ובכל מקום של סכנה (רחוב, פלאפון לא כשר וכיוצ'ב), מה אתה צריך להבין ולזכור? אתה מסתובב כל הזמן עם אור ה' עליך!

אם אני מבין את הדבר הזה, אני צריך להיות כל הזמן במודעות של 'מי אני?'

אם אני אהיה במודעות של 'מי אני' גם כשאני 'בשטים', בבית הכסא, הרי שאין ספק שאהיה במודעות כזו גם בבית הכנסת ובבית המקדש.

אבל.. אם כשאתה במקומות המטונפים, במקומות הסכנה, אתה שוכח שאור ה' איתך, ושכשל כך, אתה כיהודי, צריך בכל מקום להיות קדוש, אז מה קורה?

אתה עושה מחלוקת.

כי אתה לא מחשיב את הקדושה שלך, אלא לפי המקום בו אתה נמצא. חילקת את עצמך, באופן שהוא אינו אפשרי למעשה.

וכשעם ישראל ישבו ב'שטים', הם לא החשיבו את עצמם כמו מי שיושבים בתוך אהל מועד. ואז מה קרה?

וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁטִיִּים וַיַּחֲלֵל הָעָם לְלִזּוֹת אֶל-בָּנוֹת מוֹאָב²⁶

²⁵ במדבר כה, א

²⁶ במדבר כה, א

ואז מה קורה כשהעם מתחיל לזנות את בנות מואב?

זה לא נשאר אצל 'העם'. כי ה-'אתון', טומאת בלעם (שיעיץ לבלק את העצה להזנות את ישראל עם בנות מואב) נכנסת לתמונה. ואותה 'אתון', דעת דטומאה מתחילה לעלות למעלה.. וראינו ש-'אתון' גי' **'בעל פעור'**, ומיד אח"כ-

"וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבָעַל פְּעֹר וַיִּזְרְאוּ יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל"²⁷

ככה זה עובד.

ואז, בשניה מחריבים את בית המקדש, והכל נופל.

ולכן צריך להיות על המשמר ולדעת, שאם אני לא אחיה בהתבוננות הנכונה, ולא אחיה מבוטל לצדיק, אני אפול.

התחלנו את השיעור במעשה הקנאות של פינחס-

"פִּינְחָס בֶּן-אֱלִעָזָר בֶּן-אֶהֱרָן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת-זִמְתּוֹ מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקָנָאוֹ אֶת-קָנָאֲתִי בְּתוֹכָם וְלֹא-כִלִּיתִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקָנָאֲתִי"²⁸

שלוש קנאות בפסוק זה:

בְּקָנָאוֹ

קָנָאֲתִי

בְּקָנָאֲתִי

מלמד אותנו האר"י הק' ב'שער הפסוקים', שכל קנאה כנגד שם הויה -

²⁷ במדבר כה, ג

²⁸ במדבר, כה, יא

פִּקְזָאוּ – כנגד שם קנ"א – שם אחיה במילוי החין – אלף, הה, יוד, הה = 151 = קנ"א.

קִנְזָאִי – כנגד הכאת אותיות שם אחי-ה במילוי החין – א' כפול א' (1), ה' כפול ה' (25), י' כפול י' (100), ה' כפול ה' (25) = 151 = קנ"א.

פִּקְזָאִי – שם אלקים (86) + שם אדנות (65) = 151 = קנ"א.

הכאה של אותיות זה כוח של דין. שלוש קנאות נותן לך כח אדיר.

ושלושתן יחד – 151 כפול 3 = 453 = תמוז.

ותמוז, זה כוחו של פינחס. פינחס עושה מעשה קנאות, באיזה כוח? מתוך מה? מתוך זה שהוא שאל את עצמו, מה הקב"ה רוצה ממני עכשיו? למה מראים לי את הדבר הנוראי הזה שברגע מתרחש לנגד עיני?

אותו הדבר עשה משה רבנו ע"ה – אתה אומר לי לזוז הצדה כי אתה רוצה לכלות אתם, למה אתה אומר לי את זה? מה אתה רוצה ממני עכשיו?

ומשה מבין, שאין מקרה, ואין טעות, ואם הקב"ה אמר לו את הדברים, משמע, יש ביכולתו לעשות משהו בעניין.

וזה פוגש כל אחד ואחד מאיתנו בחייו. לא מדובר בסיפור של משה רבנו, ע"ה, שהתרחש לפני אלפי שנים, ואנחנו לומדים אותו כסיפור הסטורי, אלא מדובר בסיפור החיים של כל אחד ואחת מאתנו, סיפור שמתרחש בכל רגע.

כי צריך יהודי לדעת, שכל דבר שמתרחש בחיים שלו, כל אירוע, כל מפגש, כל אדם, כל 'נסיבות הסטוריות' שהוא נקלע לתוכן, כל הצלחה, כל תקלה – כל דבר ועניין בחייו, מחקטן ביותר ועד הגדול ביותר, מהדי.אן.איי ועד הסביבה, הכל, ללא יוצא מן הכלל – מיועד עבורו, כדי שהוא, יעשה עם זה משהו. וזה עניין "בשבילי נברא העולם". בשבילי – בשביל שלי.

הכל הפקה מיוחדת, פרטנית, בתפירה אישית – עבורך.

אינספור עולמות לו לקב"ה. כל אדם – עולם.

"לפיכך נברא אדם יחידי בעולם, ללמד שכל המאבד נפש אחת, מעלים עליו כאילו איבד עולם מלא; וכל המקיים נפש אחת, מעלים עליו כאילו קיים עולם מלא"²⁹

כל מה שפוגש אותך, בחיים שלך, מיועד לך ונשלח עבורך. ולכן, תבין מה הדיבור האלוני בתסריט של החיים שלך? מה בעצם אומרים לך במה שקורה סביבך, במשפחה, במדינה, בעולם? זה לא מנותק ממך. זה חלק מהסיפור שלך. ולכן אין רגע שבו יהודי לא צריך לשאול את עצמו, מה ה' רוצה ממני עכשיו? כי כל מה שפוגש אותך, בא לומר לך משהו.

ואיתנו אין הקב"ה מדבר 'פה אל פה', אלא דרך המציאות.

ולכן המציאות שלך, כפי שהיא, היא 'הרבי' שלך. כי ממנה, ולא מהדמיונות שיש לך בראש, אתה יכול ללמוד מה ה' רוצה ממך.

ויש לזכור, שאין טעויות. הכל מדויק.

הקב"ה שם את האדם הנכון במקום הנכון עם הכלים הנכונים, וזה אתה.

ותמיד במקום שאתה עומד, אתה הבן של המלך. תזכור את זה. אתה מייצג. אתה בתפקיד. תמיד.

וכל העבודה שלנו, של כולנו, נעשית ב'בשמים'. שם אנחנו יושבים. כי בעוה"ז הש.ט.נ. (ג' 'שמים') נמצא ופועל, עכשיו השאלה הגדולה היא מה אתה הולך לעשות כדי לשרוד בעוה"ז?

ואם תזכור את זה, אז בחודש תמוז, בתוך הזמן הלא קל, תוכל לעשות את העבודה.

מה זה "תמוז"?

תמוז היה אל הפריזון במיתולוגיה המסופוטמית. אל זה מוזכר אף בתנ"ך:

וַיָּבֹא אֱלֹהֵי אֱלִפְתָּח שַׁעַר בֵּית־יְהוָה אֲשֶׁר אֶל־הַצִּפּוֹנָה וְהַנְּחָשִׁים הַנָּשִׁים יֹשְׁבוֹת מִבְּקֹות אֶת־הַתְּמוּזִי³⁰

על-פי הפרשנים דרך עבודתו של אליל זה הייתה באמצעות הסקה, ועיניו, שהיו עשויות מתכת שניתכת בחום נמוך (ביחס למתכת שממנה נעשה גוף הצלם), היו נמסות, וכך נראה הפסל כבוכה.

²⁹ סנהדרין, פרק ד, משנה ה

³⁰ יחזקאל, ח, יד

מקור השם 'תמוז' במילה ארמית שמשמעותה חום והסקה. על שם החום וההסקה נקרא האליל, וכך גם החודש, שמסמל את תוקפו של הקיץ.

חורבן בית המקדש, החל כי בכינו בכיה של חינם.

"אמר הקב"ה: אתם בכיתם בכיה של חינם, אני אקבע לכם בכיה לדורות"³¹

ומה עושה התמוז? בוכה. בוכה ב'כאילו'. דמעות תנין (-נחש). בכיה של חינם.

ואנחנו עד היום בוכים בכיות של חינם, על כל מה שקורה איתנו. וזה חורבן לדורות. וכל זה, משום שאנחנו לא זוכרים שאנחנו קדושים. אבל אם נזכור את זה, גם בבית הכנסא – כל הדבר הזה לא יקרה.

דעת עליון קשורה לדעת תחתון – ככה זה.

אתה קדוש ואת קדושה, מהרגע שאתם פוקחים את העיניים בבוקר. ואת הקדושה הזו, מחזיקים כל היום, בבחינת "שְׁאוּיְתֵי יְהוָה לְגִזְלֵי תְבִייד" ³². כי הם"מ מחכה לרגע, שבו תשכח שאתה יהודי, לרגע שבו תיפול בסרט של העוה"ז.

והכה של היהודי שלא ליפול, הוא 'תולעת יעקב', ההתבטלות לצדיק. ענווה.

וכל הזמן לשאול – מה אתה רוצה ממני עכשיו? בשביל מה שמת אותי כאן?

"וַיִּיָּצֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם עֹפֶר בִּן־הָאָדָמָה וַיִּפּוּז בְּאַפּוֹ נְשִׁמָּת וַחַיִּים וַיִּדְלֵי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ וַחַיָּה"³³

נפש = 430 – כימי גלות מצרים: "וּמוֹשֶׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה"³⁴ = **חמש פעמים שם אלקים.** גלות הנפש שלנו.

זויה – 23

נפש חיה = תמוז = 453

³¹ תענית בט

³² תהלים, טז, ח

³³ בראשית, ב, ז

³⁴ שמות, יב, מ

וכותב רש"י-

"ויציצר - שתי יצירות יצירה לעולם הזה ויצירה לתחיית המתים אבל בבהמה שאינה עומדת לדין לא נכתב ביצירתה שני יודי"ן"

אם אני נפש חייה, אני מקושר לדעת עליון, לקדושה, לזיכוד הגוף, לתחית המתים, לכתר, לעץ חיים, לחקה, ולא לבכיה.

"ואת זקת התורה אשר ענה יהוה לאמר דבר | אל-בני ישראל ויקחו אליה פרה
אדמה תבימה אשר אין בה ביום אשר לא-עלה עליה על"³⁵

חקה = 113 = יב'ק עה"ב = אחי-ה, הויה, אדנות³⁶

חקה היא מעל כל הגיון ודעת. גם מעל דעת עליון. מעל הכל.

פירש רש"י - "לכך כתיב בה חוקה לומר גזירה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה".

אם תנסה לקחת את התורה הק', ולהכניס אותה לתוך הגחמות השכליות והרגשיות שלך, אתה תיפול. וזאת למרות שאתה לומד את התורה בשכל, דעת ורגש, שהם ה'כלי' שלך. ה'מכשיר' שלך, להתחבר לתורה. אבל זה לא העניין עצמו. אלא כוח של חיבור.

ומפה.. אתה צריך להיות מסוגל להבין, שכל הסיפור הוא חקה.

"ואת זקת התורה"

יש דברים שלא תבין.

למה?

כי בעצם צריך להבין שהכל זה חקה. חקת התורה.

³⁵ במדבר, יט, ב

³⁶ קו אמצע

"דהיינו המצווה שאין לה טעם האדם העושה אותה הוא מצד אהבה שאוהב את הבורא ומקיים מצותיו וחוקיו.. 37"

והחקה הזו תעביר אותך את מעבר יבם של העוה"זה, ע"י יחוד, ברכה, קדושה; ותיקח אותך מהמקום הכי עליון, עד למלכות; משם אחי-ה, לשם הויה, לשם אדנות; אור הכתר נכנס לז"א ועובר למלכות. החקה הזו תחבר אותנו לאלף, לאצילות, לכתר, לעין חיים! וזה יב"ק עה"ב, כי אתה רוצה לחבר את הכל מהכתר עד למלכות.

וקרה, לא רצה את זה.

שכתוב- "ויקח קריו" ומתרגם אונקלוס- **וְאֶתְפַּלֵּיגְ קָרְיוֹ**

פ.ל.ג. = 113 = חקה

זה לעומת זה.

קרח לא מוכן לחקה, ולכן **פ.ל.ג.**, הוביל למחלוקת ופילוג.

כי הפילוג נובע מ'אנא אמלוד', והחקה מביטול.

ופרה אדומה, היא כנגד הכוח של הפילוג, המחלוקת, הפירוד, המוות.

פרה אדומה תמימה עה"ב = 831 = אלף (פ' גי' 800)

הפרה האדומה תחבר אותנו לנקודת האלף, אבל יש תנאי..

"וְהִיטֵה לָהֶם לְחֻקֹּת עוֹלָם וּמִנְה מִי־הַגִּדָּה יִכְבֹּס בְּגָדָיו וְהִנָּחַל בְּכַף הַגִּדָּה יִטְמֵא עַד־הָעֶרֶב" 38

³⁷ נועם אלימלך, פרשת 'חקת'.

³⁸ במדבר, יט, כא

המים מאפר פרה אדמה מוציאים את האדם מאבי אבות הטומאה. מהמוות, מבעל פער, מבלעם, מדעת תחתון, מזימה, מעריות – הפרה מוציאה אותו מהמקום הזה. אבל לעומת זאת, מי שמטהר אותו – נטמא. ככה זה עובד.

למה נטמא?

נחזור לסיפור על ר' שלמה קרליבך מתחילת השיעור.

אומר הרב שלמה קרליבך. יש הרבה אנשים שרוצים לקרב את האחים שלהם ליהדות. אבל האם הם מוכנים להיכנס לתוך הבוץ בשביל זה? האם הם מוכנים להתלכלך? זאת השאלה.

לר' שלמה קרליבך, לא היה אכפת לחטוף סטירות לחי ובזיונות. למה? כי הוא רצה להכניס את היד שלו פנימה עמוק, ולהוציא משם את היהודי ששקוע שם, וזאת גם במחיר שהוא עצמו יתלכלך.

וזה בדיוק מה שקורה בתהליך של 'פרה אדומה'. כל כהן, שבא לטהר את האחר, הופך להיות טמא בתורו. עד מתי? מתי זה יגמר?

מלמד אותנו הרמב"ם, על תשע הפרות האדומות שהיו לעם ישראל –

1. **משה – פרה אחת**
2. **עזרא הסופר – פרה אחת. החזיקה 950 שנה**
3. **שמעון הצדיק – 2 פרות**
4. **יוחנן כהן גדול – 2 פרות**
5. **אליהו העלי – פרה אחת**
6. **חנמאל המצרי – פרה אחת**
7. **ישמעאל כהן גדול – פרה אחת.**

סה"כ – 9 פרות.

ר"ת של כל מי שעשה פרה אדמה לישראל –

מע"ש יאחי' = 439 = בתואל.

עה"כ = 440 = מת.

פרה אדומה צריכה לכפר על המת.

איך זה קשור ל'בתואל'?

עצם הלז של תחיית המתים (זוה"ק) נקראת 'בתואל רמאח'. כי היא ניוונה ב'רמאות', מסעודה רביעית בלבד, שהיא סעודה שחוץ ממנה, מעצם הלז, אף אחד לא נהנה בה, אחרי שבת עמוסת סעודות.

אנחנו רואים שהר"ת של כל מי שהכין פרה אדמה, קשור לעצם הלז, שהיא עצם תחיית המתים, וכן בגי' "מת". שזה עניין הפרה האדומה, למהר מטומאת מת.

ורק המלך המשיח שישחט את הפרה העשירית האחרונה, הוא זה שיפגור את המעגל, ולא יטמא מזריקת מי החטאת.

ועד אז..

אם אני מבין שאני במקום הנכון, ברגע הנכון, עם האנשים הנכונים עם הכלים הנכונים, ושהבורא, הוא זה ששם אותי במקום הזה – אני לעולם לא אגיע למקום של –

וְכָל־זֶה אֵינְנוּ שׂוֹה לִי.³⁹

סו"ת – הוהי – שם הוהי בחזרש תמוז

לא להתבלבל ולחשוב שזה שם הוהי הפוך. כי על אף שזה נכון מבחינת הקריאה אבל לא מבחינת הצירוף – כי ה' הראשונה היא ה' העליונה, הבינה.

הוהי – בינה, ז"א, מלכות, חכמה.

רק מי שהוא מנותק מהקדושה, יכול לומר " וְכָל־זֶה אֵינְנוּ שׂוֹה לִי".

הצדיקים יאמרו "וְנִחְנוּ מָה"⁴⁰

כי הם מבוטלים. הצדיקים הענקיים האלה, משה, אהרן, פינחס, כל הזמן שואלים – לא מה אני רוצה, אלא מה ה' רוצה ממני עכשיו?

זוה עניין "המבדיל בין קדש לחול"

"המבדיל בין קדש לחול" זה אומר, שאני צריך להבדיל, לשים גבול, בין הקדש לבין החול.

³⁹ "וְכָל־זֶה אֵינְנוּ שׂוֹה לִי בְּכָל־עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת־מִרְדְּכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ" (אסתר ה, יג)

⁴⁰ שמות טז, ז

שהחול – כמו גרגירי החול, מופרד, מפולג, כל אחד עם ה'אנא אמלוד' שלו. ורק המים, כאשר הם שוטפים את גרגירי החול, הם מאחדים אותם. ואין מים אלא תורה⁴¹.

והקדש – הוא אחד. כמו הבורא. כמו יום השבת. כמו השלום – שלמות אחת.

ואל הקדש, אפשר להיכנס רק בשפלות, ענוה, התבטלות. היפך "וכל זה איננו שוה לי". אבל כל העניין הוא, משנכנסת לקדש, לא להישאר בהבדלה, אלא להכניס את כל הקדש שלך לחול. לקדש את החול. לקדש את החומר. לאחד את המפולג והמופרד.

לבנות גבולות שיוצרים אחד. כי זה התיקון. לחבר שמים וארץ.

ואת זה עושים בן מלך ובת מלך, כל רגע, מהרגע שבו פקחתם את העיניים.

ואם נבדיל בין קדש לחול, נקדש את החול, ונתחזק בתורה הק' אז פרה – שהיא פ"ר דינים שנכנסים ל-ה"א תתאה, למלכות, תהפוך לאפר, שא' רמז על התורה.

"וצריך האדם להיות מוכנע עם התורה שלומד ומקיים שלא יתגאה בה חלילה, ולזה רמז אפר, כמו שאמר אברהם אבינו ע"ה 'ואנכי עפר ואפר', לפי שאברהם היה מוכנע בעיניו בעפר, שהוא באמת דבר עב מאוד.. שמתחילה צריך לתקן הח"א אחרונה ולבא אל מדרגת אלף שהיא התורה הקדושה ובכל זאת יהיה מוכנע כמו אפר.."⁴²

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

מדרש שיר השירים, רבה, א, יט- "נמשלו דברי תורה במים- מה מים מסוף העולם ועד סופו, כך תורה מסוף העולם ועד סופו; מה מים חיים לעולם- כך תורה חיים לעולם; מה מים מן השמים- כך התורה מן השמים; ומה המים מטהרים הגוף- כך תורה מטהרת הגוף; ומה המים יורדין טיפין-טיפין ונעשים נחלים- נחלים- כך תורה: אדם לומד שתי הלכות היום ושתי למחר עד שנעשה כנחל נובע; ומה מים אין אדם גדול מתבייש לומר לקטן: השקני מים- כך דברי תורה אין הגדול מתבייש לומר לקטן: למדני פרק אחד, דבר אחד, פסוק אחד, ואפילו אות אחת; ומה מים כשאין אדם יודע לשוט בהם סוף שהוא מתבלע- כך דברי תורה, אם אין אדם יודע לשוט בהן ולהורות בהן, סוף שהוא מתבלע."

⁴² נועם אלימלך, פרשת 'חקת'.